

Négyszáz koronát keresnek a hentések egy marhán.

— Ezért kellett 12 koronára makszimálni a marhahus kilóját. —

(Saját tudósítónktól.) A háborus konjunktúrák ezerkaru polipja által kiuzsorázott fogyasztóközönség nem kis meglepetésére, a szombati lapokból egy Hiób-hír került nyilvánosságra, amely azt tartalmazta egész egyszerűen, hogy a mészárosok kérelmére a polgármester felemelte a marhahus makszimális árát két koronával, vagyis 12 koronára; a borjuhus makszimális árát pedig eltörölte. Ez az intézkedés, amely kétségtelenül súlyosan érinti a szegény néposztály és a tisztviselők érdekeit, sokkal fontosabb, mintsem hogy napirendre lehetne térni felette a tény egyszerű regisztrálásával.

Az alábbiakban tárgyilagosan akarjuk megállapítani azokat a körülményeket, amelyek ezt az intézkedést kiereszkolták és rá akarunk mutatni arra, hogy itt tulajdonképpen a hatás újabb megtévesztéséről van szó, melynek árát, mint rendesen, ismét a közönségnek kell megfizetni.

Nézzük először, hogy mi a mészárosok álláspontja. Rózsa Izidor, a hatósági mészárszék vezetője, akinek előterjesztésére történt az új megállapítás, a következőkben igyekezett megindokolni az áremelést:

— A mészárosok egy hónap óta ráfizetnek már a husárusításra. Az élőmarha ára folytonosan emelkedik, mert a kormány még a mai napig sem makszimálta az élő marhát. A hatósági mészárszéknek is, amelyet én vezetek, nagy küzdelmet kell kifejteni, hogy nagyobb deficittel ne dolgozzék. Nekünk az élő marha kilója 5—6 koronába kerül. Ebből elesik 52—54 százalék, amíg kimérésre kerülő hus lesz belőle, úgy hogy a hus üzemi költséggel együtt kilónként, melegen, a vágatás után 10 korona 50 fillérben van. A hüllésre is kell 2 százalékot számítani veszteséggént, vagyis körülbelül 11 koronájában van a mészárosnak a hus kilója. Ezt bármikor hajlandó vagyok bizonyítani olyképpen, hogy hatósági vétel után megcsináljuk a próbavágást. A hatósági vételnél hivatalosan fogják igazolni a marha árát és a belőle kikerülő összes termékeket.

— Ha a viszonyok hamarosan nem fognak megváltozni,

akkor ez az árfelemelés is elégtelennek fog bizonyulni és ismét magasabb makszimális árát kell meg szabni.

A hentések egyébként így is nagyon elégedetlenek és engem majd megverték a piacon, hogy nem 13 koronára emelte fel a hatóság a makszimális árát.

— Ami a borjuhus ármakszimálásának megszüntetését illeti, ezt azzal kell magyarázni, hogy az élő borju olyan drága, hogy a mészáros nem is tudja mit kérjen a hus kijózáért, legtöbb tehát nem is tartott borjuhust. Egy száz kilós borjuért a termelő elkér a 700—800 koronát is, képzelhető, hogy akkor mibe kerül a kimérésre kerülő fiatal borjuhus. Egyébként is ez „lukszus cikk” tehát nem szükséges, hogy makszimálva legyen.

— Kellő felvilágosítást adhat még ebben az ügyben a közönség részére Dávid Sándor vasuti vendéglős, aki a legnagyobb mennyiségben vásárol Szegeďben húst.

Rózsa információja után — bármennyire is az elfogulatlanság színében akar tündöklenni és mégis csak mészáros szempontból lát és ítél meg mindent, — a tanácsát megfogadtuk és Dávid Sándorhoz fordultunk, aki aztán némiképpen mást mondott, mint amit Rózsa remélt, vagy elvárt volna tőle:

A marhahus árának 12 koronára való felemelése. — mondotta Dávid. — igazságtalan és megengedhetetlen. Én magam is vásároltam marhákat és az üzemet, mely óriási mennyiségű húst fogyaszt naponta, most is arra kényszerít, hogy nagyobb mennyiségben vásároljak húst, tehát jól tudom, hogy mint áll ez a dolog. A marha élő súlyban jelenleg 4.40—5 koronába kerül. Ha 80 százalékot számítunk a differenciára, ami az élő súly közt és a kimérendő hus között van,

akkor sem kerülhet a mészárosnak többre a hus kilója 8 koronánál. Beszámítva még az üzemi és minden egyéb költséget az új makszimálás után a mészáros egy marhán 3—400 koronát keres tisztán.

Ez nagyon sok és tekintve, hogy a szegényember zsebére megy, megengedhetetlen. A háboru előtt a mészárosok megelégedtek azzal, ha egy marhán a bőrét megkeresték, vagyis 30 koronát, miért fokozták most ennyire fel igényüket? Tudtommal még éhez, vagy tönkrement mészárost a háboru alatt senki sem látott. Milliomos azonban már lett néhány.

— Rá kell mutatnom arra a tényre is, hogy én Makóról jelenleg is 8 koronáért kapom a marhahus kilóját, Kistelekről pedig a Seiler-cég bármikor 9 koronáért szállít marhahúst. Ezek pedig a marhákat ugyanonnan szerzik be, mint a szegedi mészárosok. Hol van itt tehát a ráció?

Ezt kérdezzük mi is, hogy hol itt a ráció. Sőt megkérdeztük Rózsa is, aki felhívta figyelmünket Dávidra. Rózsa ismét hajlandónak

mutatkozott bennünket „felvilágosítani”, ezúttal már Dávid „tévedéseivel” kapcsolatban. Erre vonatkozólag azt fejtette, hogy Dávid csakis en grossban érthette az árakat. Vagyis, nem kicsiben és kicsontozva lehet a húst ilyen olcsón kapni és csak falusi henteseiktől, akik alkalmi vásárokat csinálnak és olcsón jutva áruhoz, azt behozzák a városba. Ezeknek nem kell egy állandó fogyasztás szükségleteit ellátni és így nem kénytelenek minden árat megadni a termelőnek.

Ugy látszik tehát ebből az újabb nyilatkozatból, hogy ez a kérdés a Kolumbus tojása, melyet egyszerűen a feje tetejére lehet állítani. Azonban még sincs így egészen. Megtutuk, hogy a dermatológiai intézet a katonatisztek részére

7-30 koronáért adja a marhahus kilóját, ami nem is önköltségi ár, hanem drágább annál.

Ez pedig elsőrendű kicsontozott hus, akár levesnek való, akár vesepecsenye. A szegedi vasutasok a Szegeď-állomáson 7 korona 80 fillérért kaptak elsőrendű szinmarhahúst, szintén nem önköltségi áron, hanem valamivel drágábban, mert a fentmaradó összeget az alap-hoz csatolták. Ugyanitt a jóléti bizottság a borjuhus kilóját tíz koronáért árusította a vasutasoknak.

Ezekből az adatokból most már meg lehet kétségtelenül állapítani, hogy a mészárosok jogosulatlanul emeltették fel a marhahus maximális árát. Nem a ráfizetéstől félték ők, hanem a keresetet keveselték. Remélhető, hogy a hatóság, amely mindig nagyon jószívű, ha áremelésről van szó, hamarosan megtalálja a módját annak, hogy a közönséghez is már egyszer méltányos legyen és ne vonja el senkitől még azt a kis húst is, amelyet ugyanis csak nagyon ritkán és kivételes alkalmakkor ehet a szegény ember.

(h. i.)

Tanácskozás a szegedi rokkantak jövőjéről.

— Kis lakások építése tisztviselők és munkások részére. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi szociális bizottság szombaton délután dr. Somogyi Szilveszter polgármester elnöklésével ülést tartott. Dr. Gaál Endre tanácsos jelentette, hogy az Országos Hadigondozó Hivatal megváltoztatni kívánja a város közgyűlésének azt a határozatát, amely a rokkantkérdés részbeni megoldásával foglalkozik. A város ugyanis két évvel ezelőtt tartott egyik közgyűlésén úgy határozott, hogy a tápéi réten, 36 hold területen rokkanttelepet létesít. A telepen a rokkantak házat kaptak volna, hogy konyhakertészetet üzhessenek, 400 négyszögöl területtel. A Hadigondozó Hivatal most azt kéri és pedig tapasztalatai alapján, hogy ne létesítsen a város rokkanttelepeket, hanem bocsással rendelkezésre a társadalmi uton már összegyűlt 130.000 koronát, ezenkívül a 36 hold föld 240.000 koronás értékét. Adjon ezenkívül a földmives rokkantoknak az első három évben teljesen ingyen nagyobb bérleteket, három év múltán pedig mérsékelt bérösszegért adja át ugyanezt még 10 esztendőig. Az iparos rokkantoknak adjon a város, bent a város területén ingyen házakat örök tulajdonul. A költségekhez az állam 100—150.000 koronával hajlandó hozzájárulni. Az előadó javasolta a leirat elfogadását, annak a résznek kivételével, amely a 36 hold értékének kifizetéséről szól. Ez ugyanis kétszeres megadóztatása lenne a városnak, amellet, hogy a város a föld értékét átadja, még telkeket is kellene adnia.

Dr. Somogyi Szilveszter polgármester ismerteteti az ügy történelmi részét és magyarázza a hadigondozó leiratát. Maga is azon a nézeten van, hogy vagy a harminchat hold földet adja a város, vagy a 240.000 koronát, de mind a kettőt nem lehet.

Tóthelli Sándor szintén kétszeres megadóztatásnak mondja a leiratnak ezt a részét. Ezek után a városnak teljesen új alapokon kell megindítania az állammal a tárgyalásokat a rokkantak segítése és támogatása ügyében.

Dr. Kovács József azt kérde, örök tulajdonába menne-e át a város által adott ház és föld? Vitatja, hogy a város által kijelölt terület rokkanttelep lenne. Menne oda lakni más is, aminek az a haszna is meglenne, hogy Tápét Szegeďhez csatolná a város ereje. A föld tulajdonjogára nézve az a megjegyzése, hogy a tulajdon jogot fenttarthatná a város és csak 25—30 éves használati jogot adjon a rokkantoknak. Ezt a jogot azonban biztosíthatná a leszármazottaknak is mindaddig, amíg azok támogatásra szorulnak.

Dr. Becsey Károly szerint az iparosokat és földmivéseket egyenlő elbánásban kell részesíteni a városnak. Örök tulajdonul nem ad ki a város földet, csak 30 éves használati jogot biztosít. A használati jog mellett esetleg a megváltási jogot is biztosíthatja a város. Ő sem járul ahhoz, hogy földet is, pénzt is adjunk az államnak.

STERNBERG HEGEDŰ
hangja páratlan!
BUDAPEST, VII, Rákóczi-ut. 60, saját palota.

Kitűnő hangu, szép munka . . . K 30.—
Hangverseny hegedű, mesés
jóhangu . . . K 60.—
Vonót . . . K 8.—, K 12.—, K 15.—
Rendelésnél a pénz előre beküldendő.